Над могилами самогубців
Уночі схилявся Білий Ріг.
Над могилами Синьогуб цвів
І ніяк одцвісти не міг…

А ніч тяглася і не було ранку.
А квітка самогубців Синьогуб
Тремтіла у мертвечому танку
І вабила серця до самозгуб.

І чекала життьова утома
На згуки Судних Труб…
А ніч була нерухома
І нев’яла квітка Синьогуб…

І над житлами самогубців
Жах смерти життя стеріг…
Уночі жахливо Синьогуб цвів
І ніяк одцвісти не міг.